

(המשך מעמוד 25)

בשנים הארוכות שישבתי בכלא הי מצרי חיתת הבעייה העיקרית שלי, הרצון העיקרי להישאר בחיים ולא להי פוך לצמח. לא היו לי שום חלומות מה אעשה כאשר אשתחרר. כל הזמן היה הרצון של תמיד לחשוב ותמיד לקרוא, ואפילו להסתכן ולגנוב עיתון כדי לדעת מה קורה, או לגנוב אוכל כדי לא ללכת לאיבוד.

המחשבה העיקרית חיתה איך להישאר בחיים עוד יום, ולהישאר בתור אדם חור שב. כמוכן שכל אחד שמשתחרר אחרי תקופת-מאסר כה ממושכת, רוצה להתחיל חיים חדשים ולחזור לחיות חיים נורמאליים. אבל המחשבה על כך לא קיימת בכלא. העיקר זה להישאר בחיים.

אני חושבת שלא ניתן כלל להתרגל למחשבה שצריך להישאר בכלא 15 שנים. בהתחלה לא תופסים את זה. אפילו כאשר שומעים את פסק-הדין שאומר 15 שנה, או 25 שנה או גזר-דין מוות, קשה מאוד לתפוס ולחשוב על זה. תמיד ישנה איוו תיקוה שזה לא יקרה.

אני זוכרת שאמרתי לעצמי, כשמעתי את גזר-הדין שלי: אי אפשר. זה לא יכול להיות! זו מעין תגובה של כל אחד שיש בו בתוכו מנגנון-הגנה. הוא חושב שזה לא ייתכן, ובטח ייצא לפני זה. אי אפשר בכלל לחשוב על כך שהולכים לשבת בכלא 15 שנה. הרי אפשר להשתגע מזה. אי-אפשר לומר שבשנות הישיבה בכלא לא היו רגעים של ייאוש. רגעים כאלה יש לכל אדם, אפילו מחוץ לכלא. בבית-הסוהר זה הרבה יותר, מפני ששם אתה חסר-אונים ואין אפשרות לעשות כלום. זה קרה לי. הרבה פעמים הרגשתי הר-גשה של חוסר-אונים.

המגע שלי עם העולם החיצון היה באמצעות אחי, שבא לבקר אותי בבית-הסוהר. בהתחלה היה בא כל חודש וחצי, יותר מאוחר, פעם בחודש. לא רציתי שהוא יישאר במצריים בגללי. נדנדתי לו, עד שעזב. אחרי זה חיתה הדודה שלי מבקרת אותי. עד היום האחרון חיתה באה אלי לבקר.

כל תקופת המאסר הייתי לבד בחדר. בחרתי להיות לבד. בהתחלה רצו לחכי גיס אותי לחדר גדול, עם בחורות מחברה די טובה — מוכרות-סמים ודברים כאלה... אמרתי להם באופן ברור שאם הם חושבים שאחיה שם, הם טועים. אימתי שאתי חיל בשביתת-רעב מייד. בהתחלה הם רצו לשים אותי שם כדי להוריד לי את המור ראל. אבל כשהתנגדתי בתקיפות, הם כבר לא היו משוכנעים שאם רוצים לשים אוי תי שם. היה יותר טוב לחם לא להי כנס לכאב-ראש איתי. וכך נשארתי לבד. תמיד הייתי לבד.

לפתוח

דף חדש ★

ב התחלה, כשהגעתי לבית-הסוהר לא חיה שם שום דבר מחוץ לתא. לא חיתה גם שום פעילות חברתית. מה שקרה הוא שאחרי כמה זמן הגיע מנהל-כללי חדש, שהיה מפותח מאוד. הוא עשה טיול באמריקה וחזר נלהב. עם כל מיני רעיונות לשפר את התנאים בכלא. כיוון שידעו שהיה לי עבר ספורטיבי, קראו לי אליו. הוא שאל אותי מה אני יכולה לעשות עם האסירות האלה, מוכרות החשיש, הנגבות וכל הסוגים של עברייניות פל-ליות.

אמרתי לו שהמקום קטן וצר, והדבר היחידי שאפשר לעשות שם זה קצת פינג-פונג והתעמלות. הוא השיב לי: נתחיל בזה, ונראה. ככה התחלנו. אחריהצהריים עשינו גם תאפלות. פעם אפילו עשינו הצגה שלמה של התעמלות. אחרי-כך עברינו לבית-סוהר אחר, ושם היו כבר מיג רשים יותר גדולים שאפשרו גם פעילות אחרת.

כשהשתחררתי, רציתי לסגור דלת ולפ-תוח דלת אחרת. לפתוח דף חדש, חיים אחרים, יותר נורמאליים ויותר טבעיים. כתוצאה מכך נוצר בי היום הקושי לדבר ערבית. זה טבעי. אחרי תקופה כה ממושכת של קיום הכרחי במקום שבו את גאלצת להשתמש בשפה מסוימת כל הזמן. רציתי להשתחרר מזה, ורציתי לשכוח את הערבית. דיברתי ערבית שוטפת. גם היום אין לי בעייה להבין או לקרוא ערבית. אבל יש לי כבר קושי לדבר ערבית. עכשיו יש לי חיים מישפחתיים די עשיים. יש לי בעל שמנסה לפצות אותי בכל רגע על מה שעבר עלי. הוא אוהב אותי מאוד וזה מה שיש לי. אני מעדיפה חיים נורמאליים. יותר טוב ככה.

טוטו

השבוע
מינימום הפרס הראשון
700.000 ל"י
 (כולל העברה)
 * * *

מינימום כלל הפרסים
מיליון וחצי ל"י
 (כולל העברה)
 * * *

יום חמישי — המועד האחרון
 למסירת הפספים

**עשה לך הנהג קבוע—
 מלא טוטו בכל שבוע!**

המועצה להפדר ההימורים בספורט

מי יבצע מי יחד לחיילים

כל חייל שיחתום
בחודש מרס מגוי על

העולם הזה

יקבל הנחה של

40%

השבועון יישלח
רק לדואר הצבאי

**ופכן-על כל שולחן
עם ארבע הכאסות
ולפני האופיקואן**

**כמות מוגבלת של עופכן
הוכשרה במיוחד לחג הפסח.**

הזדרזו! בקנייה!

ב-7.5 ל"י לק"ג